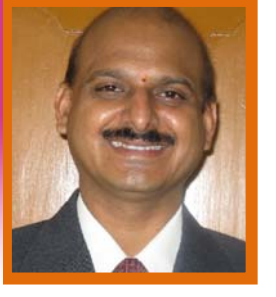

ప్లేటోనిక్ ప్రేమ

- డి.రాయపెద్ది వివేకానంద్

(గత సంచిక తరువాయి)

రాక్షసుల్లా అల్లరి చేసే పిల్లలని సైతం ఆమె విసుక్కొనగా నేను చూడలేదు. లాలనగా, మృదువుగా, ప్రేమగా తేనెలూరె తియ్యదనంతో మాట్లాడేమాటలతోనే ఆమె ఆ పిల్లలను సముదాయిస్తూ ఉండేది.

చిత్రం ఏమిటంటే ఆమె సమక్షంలో పిల్లలందరూ కూడా మంత్ర ముగ్ధులుగా ప్రవర్తించే వారు. ఆమె చుట్టూ చేరి ఆమె చెప్పినట్టు వినేవారు. మొదట్లో అల్లరి అల్లరిగా వున్న పిల్లలు సైతం ఆమె ఆదరణతో, లాలనతో, ప్రేమతో ఏదో కనికట్టుకి గురి అయినట్టు నెమ్మదిగా ప్రవర్తించే వారు.

ఈ యావత్తు తతంగంలో ఆమె ప్రవర్తనలో ఎక్కడా కృతకత్వం కనిపించేదు కాదు, ఆమె హృదయం నుంచి ఒక జీవనదిలా సాటి వారందరిపట్ల ప్రేమ పొంగి ప్రవహించేది. ఏ కోశాన నాటకీయత వుండేది కాదు ఆమె ప్రవర్తన లో.

మూర్తీభవించిన మానవత్వం, జీవనది ఆనకట్ట తాలూకు గట్లు తెగాయా అన్నట్టు సాటి వారిపై ప్రేమ ఉప్పొంగి ప్రవహించేది.

ఎవరితో ఎంత మేరకు మాట్లాడాలో అంతమేరకే మాట్లాడేది.

నేను విధిగా సాయంత్రాలు వారి ఇంటికి వెళ్ళి కాసేపు కూర్చుని వచ్చేవాడిని. ఆ అమ్మాయి తమ్ముడు మారుతికి కాలేజీలో ప్రాజెక్టు వర్క్ గట్టా పెరిగిపోవటం వల్ల క్రమంగా ఆలశ్యంగా రాసాగాడు ఇంటికి.

వాళ్ళ అమ్మగారు ఏదో ఒక దగ్గరకు బయటకు వెళ్ళే వారు. వాళ్ళ నాన్నగారు ఆ సమయంలో అరుదుగా ఇంట్లో వుండేవారు. సర్వ సాధారణంగా నేను సాయంత్రాలు ఎప్పుడు వెళ్ళినా తను ఒక్కరే ఇంట్లో వుండేది. కాకపోతే కిష్కిందకాండ లో మర్కటాలు లేకుంటే ఎలాగా, ఆ సమయంలో బోలెడు మంది ట్యూషన్ పిల్లలు ఆమె చుట్టు పరివేష్టించి వుండేవారు.

మొదటి సారి అలాంటి సమయంలో నేను మొహమాట పడి వచ్చేయబోతే, "ఏం పర్లేదు. కూర్చో ఏవన్న మాటలు చెప్పు. నాకూ పొద్దున్నుంచి ఒకటే రొటీన్ గా గడిచిపోయింది. నీవు ఏవయినా కబుర్లు చెప్పవా?" అని కోరింది.

ఆ మాటలో ఏదో మంత్రం ప్రభావం వున్నట్టు ఆగిపోయాను.

దగ్గర ఇంట్లోంచి ఏవో టీవీ కార్యక్రమాల చప్పుడు వినిపించేది. వాళ్ళింట్లో టీవీ వుండేది కాదు. అప్పుడప్పుడే దూరదర్శన్ వచ్చిన కొత్తలు. అప్పటి దాకా ఆకాశవాణి ఒక్కటే వినోద సాధనం ఇంట్లో. నా కాలేజీ ముచ్చట్లు, మా ఇంట్లో నేను చూసొచ్చిన దూరదర్శన్ కార్యక్రమాల ముచ్చట్లు ఇలా ఏవేవో అంశాలు మా మాటల మధ్య దొర్లేవి.

టీవీలో అరుణ్ గోవిల్, దీపికా చికిలియాలు రాముడు సీతలుగా నటించిన రామానంద సాగర్ గారి 'రామాయణం ప్రసారమయ్యేది ఆ రోజుల్లో.

తను చాల మొహమాట పడుతు మా ఇంటికి వచ్చి ప్రతి ఆదివారం మా ఇంటికి వచ్చి రామాయణం చూసేది. వచ్చిన ప్రతి సారి మా వదినె గారికి బోలెడు కూరగాయలు, ఆక్కూరలు పట్టుకొచ్చేది 'మా ఇంటి దగ్గర పండాాయి ఆంటీ' అంటూ వీణ మీటినట్టు చెప్పేది.

అంతేకాదు, ఆ కాసేపట్లో మా వదినెకి పనిలో బోలెడు సహాయపడేది. కూరగాయలు తరిగి ఇవ్వటం, ఇల్లు కాస్తా సర్ది పెట్టడం, ఇవన్నీ కూడా తను చాలా సహజంగా చేసేది.

జీవనది అయిన ఒక పుణ్యనది తాను పారినంత మేరా నేలని సశ్యశ్యామలం చేస్తూ అందరి దాహార్తిని తీరుస్తూ ఎలా వెళుతుందో, తను కూడా తను చరించినంత మేరా తన వల్ల ఇతరులు ఏ విధంగా లాభపడగలరు అన్నట్టు ప్రవర్తించేది.

మా అన్నయ్య ఒక వేళ ఆ గదిలో కి వస్తే చప్పున లేచి నిలబడి పోయేది. ఆయన ఏదో ఒక ఆసనం లో ఆసీనుడు అయ్యేవరకు కూర్చునేది కాదు.

పెద్దలంటే ఎంత గౌరవమో, అంత ప్రేమని పంచేది. ఇదంతా కృతకంగా వుండక చాలా సహజంగా చేసేది.

తను ఒక ప్రేమ మూర్తి, తను ఒక గొప్ప సంస్కారి, తను ఒక కర్మయోగి,

తను ఒక సంగీత నిధి

తను ఒక మూర్తీభవించిన ఓదార్పు

తను ఒక దేవత. ఇంతకంటే మాటల్లో చెప్పలేని అశక్తత నాది.

అక్కడే సోఫాలో కూర్చుని వున్న నన్ను చూసి చిలిపిగా, సిగ్గుగా నవ్వేది అప్పుడప్పుడు. ఒక్కోసారి తను నా ప్రక్కనే వచ్చి కూర్చునేది సోఫాలో చనువుగా. రామానంద సాగర్ కి అందుకే నేను చాలా ఋణపడి వుండాలి నిజానికి.

తనకు అతి సిగ్గు, అతి మొహమాటాలు ఏవీ వుండేవి కావు.

★★★

మా కబుర్లకు ఇదమిత్తమైన ప్రసంగాంశం అంటూ ఏదీ వుండేది కాదు. ఏది తోస్తే అది. నా మాటలు చాలా శ్రద్ధగా , మనసు పెట్టి వినేది. నేను అప్పుడప్పుడే ఆర్కే నారాయణ్ వ్రాసిన ఇంగ్లీష్ బుక్స్ అన్నీచదివటం మొదలు పెట్టిన రోజులు. వాటి గురించి మాట్లాడేవాడిని.

నా వంక అబ్బురంగా చూసేది.

తాను సంగీతం గురించి చాలా లోతుగా మాట్లాడేది.

రాగం, తాళం, శృతి, లయ, తంబూరా, నట్టువాంగం, గమకం, చిట్టా స్వరాలు, ఆరోహణలు, అవరోహణలు ఇలా అనేకపదాలు మొదటిసారి ఆమె దగ్గరే తెలుసుకున్నాను.

ఆమె నాతో మాట్లాడుతు కూడా, ట్యూయిషన్ పిల్లలకు ఏమాత్రం లోటు చేసేది కాదు. వారి వారి అవసరాలు సంపూర్ణంగా చూసుకునేది. అలాగే నాకు కూడా తన ధ్యాస యావత్తు ఆ పిల్లల మీద పెడుతోంది నాతో ఏదో తక్కువ మాట్లాడుతోంది, అన్న అసంతృప్తి ఏ మాత్రం కలిగేది కాదు.

తను పూర్తి సమయం నాకై వెచ్చిస్తోంది అన్న భావన కలిగేది నాకు. ఇవి కాక, బట్టలు మడిచే ప్రక్రియ ఇంకో ఎత్తు.

మధ్యలో మెరుపుతీగె లాగా ఎప్పుడు వెళ్ళి తెచ్చుకుంటుందో, వాళ్ళ అమ్మగారు ఉతికి, బయట పూదోటలో ఆరేసిన బట్టలన్నింటినీ తెచ్చుకుని తన ప్రక్కనే పెట్టుకుని, మధ్య మధ్యలో వాటిని చక్కగా మడత పెట్టేది. ఎవరి బట్టలు వారి వారి అరలో సర్ది వచ్చేసేది.

ఆ మడతపెట్టే విధానం ఎలాగుండేది అంటే, ఎవరో బాగా మనసు పెట్టి ఇస్త్రీ చేస్తే కూడా అంతకూర్పు రాదు వాటికి. నేలపై వెసుకున్న చాపపై ఆ బట్టలని పరిచి , కోమలమైన తన అరచేతులతో ఆ వస్త్రాలను ఆసాంతం బలంగా అదుముతూ, చక్కగా మడత వేసేది. ఇస్త్రీ చేశారేమో అన్నట్టే వుండేవి అవి.

'ఒక ఇస్త్రీ పెట్టె కొనాలి ఈ సమ్మర్ హాలిడేస్ లో' బట్టల్ని అలా తనదైన బాణిలో మడతలు పెడుతూ అకస్మాత్తుగా ప్రకటించింది ఒక సారి. నా చేతిలో డబ్బులు బాగానే ఆడేవి ఆ రోజుల్లో, అన్నయ్య వదినె ప్రేమతో ఇచ్చే డబ్బు, ఊరినుండి అమ్మానాన్నలు పంపే పాకెట్ మనీ, ఆకాశవాణి వారు పంపే డబ్బులు అయితే ఏమి - వీటి కారణంగా, నా దగ్గర డబ్బులు బాగానే ఉండేవి చేతిలో. నేను తనకు ఓ ఇస్త్రీ పెట్టె కొనిపెట్టటం పెద్ద విషయం కాదు.

చూచాయగా తెలియబర్చాను నా అభిప్రాయాన్ని.

చాలా స్థిరంగా తన అనంగీకారాన్నీ తెలియచెప్పింది. తర్జని చూపిస్తూ చాలా స్థిరమైన కంఠంతో 'ఏ వస్తువూ నువ్వు కొని తేవద్దు. అలా జరిగితే నేను నీతో ఎన్నడూ మాట్లాడను. నీకు నాకు మధ్య మంచి స్నేహం వుంది. అది అలాగే వుండనీ. నాపై జాలీ, సానుభూతి ఎవరు చూపినా నేను తట్టుకోలేను. నాకు ఏమున్నా లేకున్నా అభిమానం వుంది. దాన్ని దెబ్బతీయకు'

ఆ పదాలలోని తీవ్రత, ఆ భంగిమలోని స్థిరత్వం నన్ను కాస్త భయపెట్టాయి.

'అలాగని కాదు..' అంటూ ఏదో వివరణ ఇవ్వబోయాను.

'ఈ టాపిక్ వద్దు. ఆపేయ్' ఆమెలో ఒక నియంత కూడా వుంది.

'ఇస్త్రీపెట్టే తెచ్చుకోవాలి అన్నది నాకు ఒక స్వప్నం. నా స్వప్నాన్ని నన్నే సాకారం చేసుకోనివ్వ. ఆ తృప్తి నన్ను అనుభవించనివ్వ. ప్లీజ్ అర్థం చేసుకో. నిన్ను నొప్పించుంటే క్షమించు' అంతలోనే ఆమెలో కరుణ.

నేను బాధపడ్డానేమో అని నాపై కారుణ్యాన్ని చూపింది.

ఆమెకి ఇలాంటి స్వప్నాలు చాలానే వున్నాయి.

తమిళనాడులోని తిరువాయూర్ కి త్యాగరాజస్వామి ఆరాధన మహోత్సవాలకి వెళ్ళి, ముందు వరుసలో కాకున్నా కనీసం చివర్లోనయినా కూర్చుని తంబురా చేతిలో పట్టుకుని శృతిమీటుకుంటూ తన్మయత్వంతో పంచరత్న కీర్తనలు ఆలాపించాలన్నది ఇంకో కోరిక.

సినిమాల్లో కాకున్నా, కనీసం దూరదర్శన్ లో అయినా సరే ఓ చక్కటి పాట పాడాలన్నది ఇంకో కోరిక.

పెద్ద సెలెబ్రెటీ అన్నంత పేరు కాకున్నా, బాగా పాడుతుంది ఈ అమ్మాయి అని అందరు గుర్తిస్తే చాలు అన్న చిన్న కోరిక.

హైదరాబాద్ రవీంద్రభారతీ ఆడిటోరియం వేదికపైనుంచి సోలో పర్ఫార్మెన్స్ ఇవ్వాలి అన్న ఓ చిన్న కోరిక తను తరచు వ్యక్త పరచేది.

తమ్ముడు చక్కగా చదువుకుని జీవితంలో హాయిగా సెటిల్ అవ్వాలనేది,

తమ అమ్మానాన్నలు అప్పుల బాధనుంచి పూర్తిగా విముక్తి పొంది, హుందాగా అందరిముందు తలెత్తుకుని తిరగాలనేది ఆమెకున్న అనేకానేక ఆకాంక్షలలో ఒకటి.

ఆమె తన ఊహలలో సైతం నేలవిడిచి సాము చేసేది కాదు.

ఉత్సాహానికి మారుపేరు లా వుండే తను ఒక్కోసారి చాలా మౌనంగా వుండిపోయేది. నేను వెళ్ళినా కూడా ముక్తసరిగా పలకరించి, పిల్లలకు పాఠాలు చెప్పటంలో నిమగ్నమయ్యేది. నేను పదిమాటలు మాట్లాడితే తను ఒకటో అరో ముక్త సరిగా బదులు చెప్పేది.

ఒకరోజు తను అలాంటి మానసిక స్థితిలో వున్నప్పుడు నే వెళ్ళటం జరిగింది.

పెద్దగా మాట్లాడలేదు తను నాతో.

సాధారణంగా వెల్లువెత్తిన బ్రహ్మపుత్రా నదిలా వుండే తను గంభీరంగా వుండటం నాకు ఒకింత ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది. నాకై నేను కలగజేసుకుని ఏదో మాట్లాడబోతే కూడ ఒకటి రెండు ముక్తసరి మాటలతో బదులు ఇచ్చి మిన్నకుంది.

నేను కాస్తా నొచ్చుకున్న మాట వాస్తవం. నా మాటలకోసం ఎగబడేవారు, నా మాటలకు విపరీతంగా విలువ ఇచ్చేవారు ఉండే వాతావరణంలో పెరిగిన నాకు ఇది ఒక విధంగా శరాఘాతం లా అనిపించింది.

పోనీ నేనేమయినా తప్పు మాట్లాడాన అంటే అదేం లేదు.

నేను కూడా కాసేపు మౌనంగా ఉండిపోయాను.

తన మౌనంతో నేను నొచ్చుకున్నట్టు తనకే అనిపించింది, నేను ఊహించని విధంగా తను అంది

'ఇవ్వాలి నాకు ఎందుకో మనసేమి బాగాలేదు. ఇదమిత్తంగా ఇది కారణం అనికూడా ఏమీలేదు. ప్లీజ్ ఏమనుకోకు. నీపై కోపం ఏమీలేదు. ఎన్నటికీ అలా అనుకోవద్దు. నిజం చెప్పాలంటే నాకు సాంత్యన దొరికేదు నీతో మాట్లాడే ఈ కొన్ని నిమిషాల సమయం లో మాత్రమే. నీవు ఇంకాసేపు ఇలాగే వుంటే ఇవ్వాలి నీ ముందే ఏడ్చేస్తాను. నాకు ఏమాత్రం మనస్సు బాగాలేదు. ప్లీజ్ వెళ్ళిపో'.

ఆమె మౌనం కన్న ఈ మాటలే నాకు ఎక్కువ అయోమయాన్ని కలిగించాయి.

ఆమె అలా మాట్లాడుతుంటే అయోమయంలో పడిపోయాను. నాకు ఏమి అనటానికి తోచలేదు.

ఆమె అలా చెప్పేసి, ఇక తన పనిలో తాను నిమగ్నమయింది.

నిజానికి తను పాఠాలు చెబుతోందే గానీ ఆమె మాటల్లో జీవం లేదు. ఆమెని అంత డిఫ్రెషన్ లో మొదటి సారి చూడటం జరిగింది. నా మనస్సు బాగా అందోళనకి గురయ్యింది ఆ క్షణంలో.

ఈ లోగా మారుతి కాలేజి నుంచి రావటంతో అతనితో కాసేపు మాట్లాడి ఇంటికి వచ్చేసాను.

ఈలోగా నేను చిత్తూరు జిల్లా పలమనేరు వెళ్ళాల్సి వచ్చింది. కొత్తగా బ్యాంకు ఉద్యోగం వచ్చిన మా అక్కయ్య కి తోడుగా మా అమ్మానాన్నలు అక్కడికివెళ్ళి ఉంటున్నారు.

ఆంధ్రా ఊటీ అని పిలువబడే మదనపల్లి ఉండే జిల్లాలోనే ఉండే ఈ ఊరు చాలా చల్లగా ఉండేది.

కర్ణాటక, తమిళనాడు రెండు రాష్ట్రాల సరిహద్దులలో వుండటం కావచ్చు ఇక్కడి ప్రజల తెలుగు భాష చాలా తమాషాగా ఉండేది.

అక్కడి వాతావరణం చాలా ఆహ్లాదంగా ఉంది. అక్కడికి వెళ్లి ఓ వారం రోజులు ఉండి వచ్చాను. పేరుకు అక్కడ ఉన్నాను కానీ నా మనసంతా ఆదోని లోనే ఉంది. ఎప్పుడెప్పుడు ఆదోని వెళ్దామా, ఎప్పుడెప్పుడు ఆ అమ్మాయిని చూద్దామా అని మనసు నిలకడ లేకుండా ఉండేది. ఏ పని మీద ఏకాగ్రత కుదరకుండా ఉండేది.

మా అమ్మానాన్నలు నా ఈ మానసిక పరిస్థితిని గమనించనే గమనించారు.

అమ్మానాన్నల్ని వదిలి వేరే ఊళ్ళో వుండి చదువుకోవాల్సి రావటం అదే మొదటి సారి. అది వరలో వాళ్ళను చూడకుండా ఒకట్రెండు రోజులు కూడా అసలు ఉండలేక పోయేవాడిని, అలాంటిది చాలా రోజుల తర్వాత వాళ్ల దగ్గరకి వచ్చి, వాళ్ళని చూసి ఎంతో ఆనందంగా గడపవలసింది పోనిచ్చి, ఏదో ముళ్ళ మీద ఉన్నట్టు గా అన్యమనస్కంగా దిగులు దిగులుగా గడపటం నాకే ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది. నేను అన్యమనస్కంగా గడపటం వారికి బాధ కలిగించింది.

సరే, ఆ సెలవులు అయిపోయాయి. తిరిగి ఆదోని కి ప్రయాణం.

ఇప్పుడు నా మనసు ఎంత ఆనందంగా ఉందో మాటల్లో చెప్పలేను. రైలు కంటే వేగంగా వెళ్ళి తనని ఒకసారి కండ్లారా చూసుకోవాలని, తను మాట్లాడుతుంటే అలాగే కూర్చుని చూస్తుండిపోవాలని నా మనస్సెంతా ఉవ్విళ్ళూరిందో మాటల్లో చెప్పలేను.

ఈ తియ్యటి బాధని ప్రేమ అంటారా? ఇలా ఎక్కడ వున్నా తనతో మాట్లాడగలిగేలా ఏదయినా సాధనం వుంటే ఎంత బాగుంటుంది. అందుకేనా కాళిదాసు మేఘాలతో సందేశం పంపించాడు?

నేను చూసే ప్రతి దృశ్యం తనకు చూపించాలని అనిపిస్తోంది. నేను ఈ ప్రపంచాన్ని తన తరపున సాక్షి భూతుడిగా చూస్తున్నట్టు అనిపించేది. అన్ని తను మిస్సువుతోందే అని అనిపించేది. ప్రతిది తనకు చెప్పాలని అనిపించేది.

నా ప్రయాణాలు, పలమనేరు వీధులు, నేను చూస్తున్న సినిమాలు, చదువుతున్న పుస్తకాలు, నాలో కలుగుతున్న అనుభూతులు అన్ని తనకు చెప్పాలని, చూపాలని అనిపించేది.

పేరుకు తను నాతో లేదు కానీ, నాతో తను మాత్రమే వుంది నా ఆలోచనల్లో.

ఆమె తాలుకు ప్రతి ఆలోచన నాకు ఒక పాజిటివ్ వైబ్రేషన్ ని ఇచ్చేది. ఆమె ఆలోచనలు ఎంత తీవ్రంగా నన్ను తొలిచేసేవి అంటే నేను ఒక్కడిగా వున్న ఏ క్షణాన్ని నేను ఆనందంగా అనుభవించలేకపోయాను.

తను నాతో వుంటే ఎంతబావుంటుంది ఈ క్షణం, ఎందుకు తనను నాతో తీసుకురాలేకపోయాను, ఏమిటి ఈ హద్దులు, ఎందుకు మేమిద్దరం స్నేహితులలాగా స్వేచ్ఛగా హాయిగా విహంగాలలాగా ఎక్కడికి కావాలంటే అక్కడికి వెళ్ళకూడదు. ఏమిటి ఈ అర్ధరహితమైన భయాలు?

ఇలా సాగిపోయేవి నా ఆలోచనలు.

నిజం చెప్పాలంటే నాలో నేను లేను ఆ రోజుల్లో.

అవునూ ఒక్క నాకేనా తనకు కూడా ఇలాగే వుంటుందా?

తనని నా జీవిత సహచరిగా చేసుకోవాలని బలంగా అనిపిస్తోంది ఇటీవల. తను మా ఇంటికి వచ్చేసినట్టు నేను మా ఇల్లు యావత్తు తనకు చూపిస్తున్నట్టు, మా అమ్మానాన్నలని తనకి పరిచయంచేస్తున్నట్టు, నా గదిని నా కవితలని తనకు చూపిస్తున్నట్టు, తను నా కవితలని రాగయుక్తంగా ఆలపిస్తున్నట్టు కలలు గంటున్నాను ఇటీవల.

నే చిన్నప్పుడు తిరిగిన ఊరిని, నా చిన్న నాటి స్కూలుని తనకు చూపించాలని అనిపిస్తోంది.

నాకిష్టమైన ప్రదేశాలన్నీ తనకు చూపించాలని అనిపిస్తోంది.

తన కష్టాలన్నీ తీరిపోతాయని భరోసా ఇవ్వాలని అనిపిస్తోంది.

తనకు నేను ఉన్నాను మాట ఇచ్చి ఊరట కల్పించాలని బలంగా అనిపించేది.

తన కలలు అన్నీ నాకు తెలుసు అని, అల్లాడిన్ అద్భుత దీపంలోంచి వచ్చే జీనీ భూతం లా తన కలల్ని అన్నీ నిజం చేసి తనకు చూపిస్తాను అని చెప్పి తనని ఊరట పరచాలని ఎంతగానో అనిపిస్తోంది.

'వస్తున్నాయి వస్తున్నాయి జగన్నాథ రథ చక్రాలు వస్తున్నాయి' అని చెప్పిన శ్రీశ్రీగారిలా కవితా గానం చేయాలని వుంటోంది.

తనపై నాకున్నది ప్రేమనా, జాలా?

తనంటే నాకున్నది ఇష్టమా, ప్రేమనా, స్నేహమా లేక కేవలము జాలా?

నాకు బలంగా అనిపిస్తోంది నాది ప్రేమే అని.

కాని ఒకటి మాత్రం నిజం నా మనస్సులోని అట్టడుగు పొరల్లో సైతం తనపై కామం నాకు లేదు. నాకు తనపై ఎందుకో తెలియని అభిమానం, ఇష్టం, ప్రేమ ఇలా ఎన్నెన్నో మాటల్లో చెప్పలేని ఇదమితమైన భావనలు.

నేను అసలు తనకు నా మనోభావాలని చెప్పాలా? చెబితే తనేమి అంటుందో, తను నన్ను అసహించుకుంటుందేమో? లేదా ఆనందపడుతుందా? నాతో మాట్లాడుతున్నప్పుడు ఎన్నో సార్లు తన కళ్ళలో ఒక విధమైన మెరుపును నేను గమనించాను. ఏమో నాది ఉత్తి ఆశావహ ధృక్పథమేమో, ఉత్తి విష్ ఫుల్ థింకింగేమో. నేను తనకు కేవలం ఒక స్నేహితుడేనా.

తనకు కూడా ఇలా నాతో మాట్లాడుతూనే వుండిపోవాలని వుంటుందా? తనకు కూడా నన్ను చూడకుంటే ఎదోలా వెలితిగా వుంటుందా?

తను చూస్తే చాలా బాధ్యత గా ప్రవర్తిస్తుంటుంది, కుటుంబం పట్ల, తన కెరియర్ పట్ల. తను ఇచ్చిన చనువుని ఉపయోగించుకుని నేను ఇప్పుడు ఇలా నా మనసులోని సందడినీ, నేను ఊరికెళ్ళి అనుభవించిన అస్థిమితత్వాన్ని ఏకరువు పెడితే, నన్ను తక్కువగా భావిస్తుందేమో.

ఇప్పుడు కనీసం నోరారా మాట్లాడుతోంది. నేను ఇలా పిచ్చిపిచ్చిగా మాట్లాడితే తను ఇకపై నాతో అస్సలు మాట్లాడటం కూడా ఆపు చేస్తుందేమో?

ఏమిటో ఏమీ పాలుబోవటం లేదు.

ఏది ఏమయినా నా సంఘర్షణనని తనతో పంచుకోవాలనే నేను గట్టిగా నిర్ణయం తీసుకుని నిద్రలోకి జారుకున్నాను.

రైలు తన పాటికి తాను ఆదోని దిశగా సాగిపోతోంది.

చీకటిని చీల్చుకుంటూ రైలు ముందుకు వెళ్తునే ఉంది.

అప్పటికి సమయం రాత్రి పన్నెండు గంటలు దాటిపోయింది.

నీలిరంగు దీపం మంద్రంగా వెలుగుతోంది. మిగతా కూపేలన్నింటో ప్రయాణీకులందరూ ఆదమరచి నిద్ర పోతున్నారు. రైలు వేగంగా వెళుతున్నప్పటికీ ఏసీ కంపార్ట్మెంట్ అవటం వల్ల బయటి శబ్దాలు ఏవీ లోపలికి చేరటం లేదు. ఊయల ఊగుతున్నట్టు చిన్న చిన్న కుదుపులతో వాతావరణం చాలా ఆహ్లాదంగా వుంది.

అద్దాలకిటికీ కున్న తెరతొలగించి బయటకు చూశాడు ఒక సారి సంతోష్. ఏదో చిన్న స్టేషన్ ని దాటేస్తూ ఆగకుండా వేగంగా సాగిపోతూనే వుంది రైలు.

కథ చెప్పటం ఆసక్తికరంగా సాగి పోతూ ఉండటం వల్ల నవ్వ గాని సంతోష్ గాని నిద్ర పోలేదు. అసలు అంత సమయం గడిచిపోయింది అన్న స్పృహ ఆ ఇద్దరికీ లేదు.

ఉన్నట్టుండి కథ చెప్పటం ఆపి ఒక సారి చేతి గడియారం వంక చూసుకుని కాస్తా ఇబ్బంది గా ఫీల్ అయ్యాడు సంతోష్.

"ఓ అయాం సారి, అస్సలు టైం చూసుకోలేదు. మిగతా కథ తర్వాత ఈసారి ఎప్పుడైనా చెబుతాను లేమ్మా ఇక పడుకో నిద్రపో" ఆ అమ్మాయి వంక ఆప్యాయంగా చూస్తూ అన్నాడు సంతోష్

"వద్దు అంకుల్ ఆపొద్దు. కథ చెబుతూనే ఉండండి. ఈ కథ చాలా బాగుంది. ఇలాంటి కథ కోసమే నేను వెతుకుతూ ఉన్నాను. ఈ కథని సినిమాగా తీయడానికి నేను ఆల్రెడీ నిర్ణయం తీసేసుకున్నాను. మిగతా కథ తెలుసుకోవాలని చాలా ఉత్కంఠగా ఉంది. ఇప్పటి మా తరానికి అస్సలు తెలియని సున్నితత్వం, వేదన, స్వచ్ఛత భావుకత్వం స్వచ్ఛమైన నిష్కల్మషమైన ప్రేమ ఉన్నటువంటి ఈ కథ ఈ జనరేషన్ కి బాగా నచ్చుతుంది. ఇది సూపర్ హిట్ సినిమాగా నిలిచిపోవడం ఖాయం. మీరు దయచేసి చెబుతూనే ఉండండి." అంది నవ్వ.

ఆ అమ్మాయి వంక చిరునవ్వుతో చూస్తూ ఉండిపోయాడు సంతోష్.

ఎదురుగా వున్న వాటర్ బాటిల్ అందుకుని నీళ్ళు తాగాడు.

కాసేపు కిటికీ అద్దంలోంచి బయటకు చూస్తున్నాడు. చీకటిగా వుండటం వల్ల బయటేమీ కనపడటం లేదు. కాని అతని దృష్టి ఇదమితంగా ఫలానదానిపై అనేమి లేదు.

అతని వదనంలో ఏవో తెలియని భావాలు. కథని గుర్తు తెచ్చుకుంటూ వుండిపోయాడు.

ప్రశ్నల వర్షం కురిపించటం మొదలెట్టింది నవ్వ.

"ఇంతకూ మొదట అతను తన ప్రేమని వ్యక్త పరుస్తాడా లేదా ఆ అమ్మాయి వ్యక్త పరుస్తుందా? ఇప్పుడు వారు ఎక్కడ వున్నారు? అతనేమి చేస్తున్నాడు? ఆ అమ్మాయి తన అభిరుచులకు అనుగుణంగా పెద్ద సింగర్ గా ఎదిగిందా? చెప్పండి అంకుల్"

ఏమి సమాధానం చెప్పలేదు సంతోష్. మౌనమే సమాధానం అన్నట్టు నవ్వి, మొత్తం కథ వింటే ఎలాగు తెలుస్తుంది గా అన్నట్టు గొంతు సవరించుకుని తిరిగి చెప్పటం ప్రారంభించ బోయాడు.

"ఆ అమ్మాయి ఫోటో ఎదయినా వుందా, ఆమె ఎంత అందంగా వుందో చూడాలని చాలా కుతూహలంగా వుంది. మీ వర్ణన వింటే నాకే అసూయగా వుంది."

"లేదు. తనఫోటో ఒక్కటి కూడా నా దగ్గర లేదు. మీరెంతయినా సినిమా వాళ్ళుగా, మీ ఉహలకి ప్రాణం పోసి ఓ చక్కటి అమ్మాయిని ఆ పాత్ర కి తీసుకుంటే సరిపోతుంది" చిన్నగా నవ్వేశాడు సంతోష్.

"ఇప్పుడు ఆ అమ్మాయి ఏమి చేస్తూ వున్నాడు? అతను ఆమెని పెళ్ళిచేసుకున్నాడా? కథ సజావుగానే జరిగిందా? ఏమయినా మలుపులు వున్నాయా? ఇద్దరి ఇంట్లలో ఒప్పుకున్నారా, అనుకోని ఉపద్రవాలు ఏమయినా వచ్చాయా? నాకెందుకో ఆ మారుతి అనే పాత్ర మీద అనుమానంగా వుంది, అతనేమయినా అడ్డుపడ్డాడా? అన్నీ అనుమానాలే నాకు, త్వరగా చెప్పండంకుల్" తొందరించింది నవ్వ.

"చెబుతాను, చెబుతాను" సమాధానం ఇచ్చాడు సంతోష్.

"ఇప్పట్లో లాగా స్మార్ట్ ఫోన్లు, మెసేజెస్, వాయిస్ చాట్లు, ఫోటో, వీడియో షేరింగులు, ఈమెయిళ్ళు ఏవీ లెని రోజులు అంటున్నారు. అసలు వారు తమ ప్రేమని ఎలా వ్యక్తం చేసుకోగలిగారు?" తిరిగి మరో ప్రశ్న సంధించింది నవ్వ.

ఇక నవ్వని ఎక్కువ సేపు టెన్షన్ లో ఉంచడం ఇష్టం లేనట్టు చెప్పటం మొదలెట్టాడు సంతోష్.

ఇది వరకే చెప్పుకున్నట్టు అతడు చదువులలో పెద్ద ర్యాంక్ హోల్డరేం కాదు. అతడు కుదురుగా కూర్చుని చదివేవాడు కూడా కాదు అప్పటిదాకా నిజానికి. కానీ చాలా తెలివైన వాడు అనే పేరు అతనికి సహజంగానే వచ్చేసేది.

క్లాసులో చెప్పే పాఠాలు వినటం, గుర్తుంచుకోవటం అతనికి అలవాటు. పరీక్షల ముందు కూడా ప్రత్యేకంగా కూర్చుని అతడు చదువుకున్న దాఖలాలు వుండేవి కావు.

నిజానికి కవితలు, కథలు వ్రాయటంలో అతనికి ఆసక్తి ఎక్కువగా వుండేది.

సైకిలేసుకుని చక్కగా చుట్టుప్రక్కలంతా తిరుగుతూ ప్రకృతిని ఆస్వాదించటంలో అతనికి నిజమైన ఆనందం లభించేది. చిన్నప్పటినుంచి కూడా అతని పద్ధతి అదే కావటంతో పెద్దగా అభ్యంతర పెట్టేవారు కాదు ఇంట్లోని వారు అతను చదువుకునే విధానాన్ని.

కానీ ఒక చిన్న సంఘటన అతని ఆలోచనా విధానాన్ని బాగా ప్రభావితం చేసింది. ఆ తరువాత డిగ్రీ చదివిన ఆ మూడేళ్ళు అతను వెనుతిరిగి చూసుకోవాల్సిన అవసరం లేకుండా పోయింది. అతనూ ఎన్నడు పొందనంత పర్సంటేజిలూ, పురస్కారాలు, సన్మానాలు పొందాడు.

ఒక్క పరీక్షలలో మార్కుల విషయంలో మాత్రమే కాదు, కల్చరల్ ఆక్టివిటీస్ లో కూడా అతనే ఫస్ట్. ఇంచుమించు మూడో సంవత్సరం చివరి దాకా అతను అధిరోహించని ఎత్తులు లేవు, పొందని బహుమతులు లేవు, అతని పేరు లేని ప్రశంసా పత్రాలు లేవు.

కాలేజీ వార్షికోత్సవ సందర్భంగా నాటికలు, వ్యాసరచన పోటీలు, వక్తృత్వం పోటీలు ఇలా అన్నింటా అతనే అగ్రగామిగా నిలిచాడు. రాష్ట్రస్థాయి సెమినార్ పోటీల్లో కూడా కాలేజీ తరపున వెళ్ళి ట్రోఫీలు గెలుచుకుని వచ్చాడు.

ఆ తర్వాత అతను చేరిపోయిన అధఃపాతాళాల అంచులుకూడా తక్కువైనవేమీ కావు.

అతని విజయాలకు, పతనానికి కూడా ఆమె కారణం కావటం యాధృచ్ఛికమే అయినా అది నిష్ఠుర సత్యం.

కానీ స్వామి వివేకానంద చెప్పిన సూక్తి ప్రకారం తీసుకుంటే, 'నీ విధి వ్రాతకి నీవే సృష్టికర్తవి' ఇది కూడా సత్యమే.

మరి ఈ రెండు వాక్యాలు పరస్పర విరుద్ధంగా అనిపించటం లేదా అంటే, లేదు అనే చెప్పాల్సి వస్తుంది. ఈ రెండు వాక్యాలు కూడా అతని జీవితంలో నిజమే.

ఆమె ప్రోత్సాహంతోనే అతడు అనితర సాధ్యమైన విజయాలు సాధించాడు, ఆమె ఆలోచనలతోనే జీవితాన్ని సరక ప్రాయం చేసుకున్నాడు. అయిన వాళ్ళందరికీ తీరని దుఃఖాన్ని కలిగించాడు.

ఈ కథంతా పూర్తిగా చదివితే మీరు కూడా ఏకీభవిస్తారు, అతని విధి వ్రాతకి అతనే సృష్టికర్త అని.

ఆమె కారణంగానే అతను అలా అయిపోయాడని కూడా మీరు అంగీకరిస్తారు.

"అయితే ఈ కథ ట్రాజెడీ అన్నమాట" తీర్మానించేసింది నవ్య.

"నేను అలా చెప్పానా? ఇంకా ఏమి చెప్పందే?" చిరునవ్వుతో ప్రశ్నించాడు సంతోష్, "ట్రాజెడీ అంటే ఏమిటి?" తిరిగి సంతోష్ ప్రశ్నించాడు.

"అదే హీరో, హీరోయిన్ చివర్లో కలవలేక పోవటం, ఎవరో ఒకళ్ళు చనిపోవటం ఇలాగన్నమాట" నీళ్ళు నములుతూ చెప్పింది నవ్య.

"ఊ. నువ్వు తెలుగు సినిమాలు ఎక్కువ చూస్తావన్నమాట" నవ్వేశాడు సంతోష్.

"ఇంతకూ చెప్పండంకుల్, ఇది దుఃఖాంతమా, లేదా సుఖాంతమా? ఎలా ముగించబోతున్నారు?"

"మొదటే చెప్పాను కద. ఈ కథ సినిమాలకు పనికి రాదని. ఇందులో అలాంటి పడికట్టు రొటీన్ వ్యవహారం వుండదు. ఇది జీవితం. అది వారిని ఎలా నడిపిందో అది మాత్రమే నేను చెప్పగలను. అది కామెడినా, లేదా ట్రాజెడీనా అన్నది చివరో నువ్వే నిర్ణయిద్దువు గానీ." ఆమెని కాస్తా ఉడికిస్తూ చెప్పాడు సంతోష్.

"వాళ్ళు ఇంకా సరిగ్గా కలవనే లేదు, సరిగ్గా మనసులు విప్పి మాట్లాడుకోనే లేదు. ఇంతలో అతను విపరీతమైన విజయాలు సాధించేస్తున్నాడు అన్నారు. సంతోషం. అబ్బ అతన్ని ఆ అమ్మాయి కర్తవ్యోన్ముఖుడిని చేసింది, ఇక అతను హాయిగా ఆమె అభిమానాన్ని చూరగొంటాడు ఆ తర్వాత అంతా సుఖంగా సాగిపోతుంది అని నేను అనుకునేలోగా, ఏదో అధః పాతాళానికి జారిపోయాడు అంటు బాంబు పేల్చారు. ఇది చూస్తుంటే అటు కామెడీ, ట్రాజెడి రెండు కాకుండా థ్రిల్లర్ లాగా వుంది నాకైతే. ఏది ఏమైనా చాలా ఉత్తరంగా వుంది. దయచేసి కొనసాగించండి." అతన్ని కోరింది నవ్య.

అతను తిరిగి చెప్పటం ప్రారంభించాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments